

COOL
BOO

Miroslava
Varáčková

Music is my
religion

*Spolu to
zvládneme*

Spolu to zvládneme

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.sk

Miroslava Varáčková

Spolu to zvládneme – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

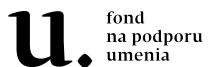
*Spolu to
zvládneme*

Miroslava Varáčková
je autorka týchto kníh:

Nepobozkaná
Stálo to za to
Drž ma, keď padám
Grafitové dievča
Len to nikomu nepovedz
Adaptácia
Láska z ulice
Tri kroky do pekla
Obchodníci s nádejou
Sprevádzачka
Prežila som svet
Anjeli noci
Hriech v mene života
O lásku sa neprosí

*Spolu to
zvládneme*

Miroslava
Varáčková

Napísanie knihy podporil z verejných zdrojov formou štipendia
Fond na podporu umenia.

Text © Miroslava Varáčková, 2018

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0682-7
ISBN e-knihy 978-80-566-0786-2 (1. zverejnenie, 2018)

„Nečakaj, kým pominie búrka, nauč sa tancovať v daždi!“

Neznámy autor

Stakatka

Zvonku sa ozve slabé zahvízdanie, signál, na ktorý netrpezlivo čakám. Odhodím paplón, vyskočím z postele, potme na seba navlečiem bundu a cez plece si prevesím puzdro s tou najvzácnejšou vecou, ktorú vlastním, s husľami. Som rozhodnutá vypadnúť, nech sa deje čokoľvek. Na chvíľu sa však ešte zastavím a započúvam sa do diania za dverami izby. Z chodby počuť mamin hlas a kroky. Nestrácam preto čas, oželiem zabudnuté topánky, prebehnem k oknu, opatrne ho otvorím a vyšvihnem sa na parapet. Na druhej strane ulice si okamžite všimnem Adama. Skrýva sa v tieni stromu a snaží sa byť nenápadný, no jeho vysoká postava mojej pozornosti neunikne. Zoskočím do predzáhradky medzi mamine kríky, pribuchnem okno a uháňam ako o preteky.

Adam ma po chvíli doženie, dovolí mi nasadnúť na bicykel a poriadne šliapne do pedálov. Opäť si uvedomím, že kamoš ako on je na nezaplatenie. Už neraz ma dostal z problémov a pomohol mi vždy, keď som to potrebovala.

„Kde si nechala tenisky?“ spýta sa, keď sa dostaneme na vedľajšiu ulicu, a trochu poľaví v tempe. Ukáže pritom na moje bosé nohy.

„Na chodbe,“ zasmejem sa a snažím sa nevšimáť si bolesť,

ktorá sa mi šíri z pravej päty. V behu som skočila na ostrý kamienok, ktorý mi prerezal kožu. Teraz mi z toho miesta cícerkom tečie krv. „Zabudla som si ich poobede pripraviť a ostali v nepriateľskej zóne.“

„Keď je deravá hlava, trpí celé telo,“ zamudruje.

„Všetko je vec priorit. Sloboda je viac ako tenisky.“

„S tým musím súhlasiť. Stíhame zájsť k nám? Požičal by som ti sestrine démonské štekle.“

Pozriem sa na náramkové hodinky a len pokrútim hlavou. „V žiadnom prípade. Už aj tak prideme na doraz.“

„Možno zavedieš nový módny trend. Naboso.“

„Vtipné,“ zagúľam očami.

Adam obíde širokú mláku a prekľučkuje pomedzi odstavené autá. Pevne sa držím kormidla a dávam pozor na husle, aby mi nezleteli z pleca.

„Ak chceš, spáчам pre teba samovraždu vlastnej dôstojnosti a zavolám Dane, aby ti priniesla niečo na nohy,“ navrhne po krátkom premýšľaní.

„To by si spravil?“ celkom ma to prekvapí. Až toľko ochoty som nečakala. Myslela som si, že aj jeho obetavosť má hranice.

„Že váhaš!“

„Budem ti dlžná do konca života.“

„To si aj tak. Zoznam tvojich dlhov je už dávno nekonečný,“ veselo ma podpichne a ja viem, že má pravdu.

„Presne ako tvoja láska ku mne,“ štuchnem ho pod rebrá, na čo sa obaja takmer zosypeme z bicykla.

Adam je už roky môj najlepš́i kamarát. Spoznali sme sa ešte počas základnej školy v lete na kúpalisku a odvtedy to spolu ťaháme v dobrom i v zlom. Vie o všetkom, čo sa deje v mojom živote, pomáha mi brodiť sa zložitými obdobiami a dokonca sa mi snaží vysvetliť matematické súvislosti, keď ho z času na čas poprosím o doučovanie, aby som si opravila známky. Neznášam matiku, nerozumiem jej, a nech sa snažím akokoľvek pochopiť jej princípy, pri odpovediach zlyhávam na celej čiare.

Ja mu za to na oplátku píšem básničky pre frajerky. A že ich vystriedal nekonečne veľa, nie je tajomstvom. Ani sa však nedivím, že sa naňho dievčatá lepia ako včely na med, jeho pohľad by dokázal roztopiť aj ľadovec. Netrvá dlho a dostaneme sa do centra mesta. Prefrčíme námestím i pešou zónou, na ktorej konci Adam zabočí do vysokej brány. Kúsok za ňou sa nachádza Art klub, miesto, kde sa to hemží umeleckými dušami. Dnu sa vchádza vitrážovými dverami, ktoré ma neprestávajú fascinovať. Hra farieb a svetla, čo sa láma na jednotlivých obrazoch, kradne dych.

Adam odstaví bicykel, oprie ho o stenu a zamkne visiacim zámkom o bleskozvod. Potom spoločne vstúpime. Pozdravím sa s niekoľkými známymi a snažím sa predstierať, že nevidím, ako si niektorí všimli moje bosé nohy. Ak doteraz nepochybovali o mojej príčetnosti, po dnešnom večere budú.

Precupitám do zadnej časti klubu, kde sa nachádza pódium. Nikola, Babsi, Ema a Maja už skúšajú ozvučenie. Ema ma zbadá

ako prvá a teatrálne s úľavou vydýchne. Odloží gitaru, zoskočí z pódia a rozbehne sa ku mne.

„Stakatka! Už som sa bála, že neprídeš. Prečo nedvíhaš mobil? Celý večer sa ti s babami pokúšame dovolať.“

„Snád ste si nemysleli, že vás nechám v šticu,“ zasmejem sa a zvalím na najbližšiu stoličku. „Naši spravili z domu Alcatraz. Ešte šťastie, že zabudli na okno.“ Zdvihnem nohu a začnem si prezerat poranenie. Krv už zaschla, no päta stále bolí. „Zhabali mi mobil, takže som sa nemala s vami ako spojiť.“

„Ty si utiekla?“ zapiští Nika, ktorá sa znenazdajky zjaví pri nás. „Neveríím.“

„Telo ako dôkaz,“ zatrepem nohami.

„Väčšieho blázna ako ty nepoznám,“ nadšene skonštatuje a začne ma poháňať, aby som sa chystala, lebo sála sa už pomaly plní a my by sme mali o chvíľu začať hrať.

Počúvnem ju a medzitým očami hľadám Adama. Kamsi sa vyparil.

O pár minút sa sálou rozozvučia prvé tóny. Husle mi pod rukami ožijú a príjemne, i keď trochu netradične dopĺňajú zvyšok kapeľy. Rock a husle, pre mnohých zvláštna kombinácia. Maja začne spievať. Jej podmanivý chrapľavý hlas si vyslúži uznanlivé kývanie hláv a dav sa začne hmýriť do rytmu. Privriem oči a vychutnávam si opojný pocit, ktorým ma naplňajú práve takéto chvíle.

Zabúdam na všetko okrem hudby. Na prísnych rodičov, neúspechy v škole, na všetky okovy, ktoré ma zväzujú. Hudba je pre mňa zmysel, dôvod i cesta. Bez nej by som nebola sama sebou.

Slák pritláčam trhane a rázne, vďaka čomu som si medzi babami vyslúžila svoju prezývku. Staccato. Tak hrám i žijem. Naplno, na doraz. Bez kompromisov.

Skladba strieda skladbu. Maja tancuje a skáče po pódiu s mikrofónom v ruke a stáva sa zaslúžene hviezdou večera. Je naším tromfom. Jej hlas a vystupovanie sú natoľko špecifické, že si ju ľudia väčšinou zapamätajú už po prvej pesničke.

Pohľadom obsiahnem dav. Všetci sa bavia a tí, čo poznajú naše pesničky, spievajú s Majou. Skupinka dievčat pod pódium skáče a piští. Majin frajer Samo hodí medzi nás čierne papierové kvety, ktoré vlastnoručne vyrobil. Adam postáva pri dverách, a keď si všimne, že sa naňho pozerám, zamáva mi nejakými topánkami. Začnem sa smiať a opantaná eufóriou predvediem jedno zo svojich najlepších sól. Sláčik až tak tancuje po strunách a zvuk, ktorý vychádza z huslí, mi preniká do každej bunky. Vibruje mnou, zaplňa mi vnútro a predstavuje všetko, pre čo v tejto chvíli žijem.

Doznie posledná pesnička a za búrlivého potlesku, ktorý patrí predovšetkým Maji, sa zamiešame do davu. Iba Babsi zostane zbierať papierové kvetiny, aby ich následne rozsypala medzi ľudí.

„Za svoj výkon si zaslúžiš odmenu,“ prederie sa ku mne Adam a podá mi topánky. Ružové s flitrami na špičkách.

„Fakt si volal Dane?“ Začnem sa v stoji obúvať, pričom sa jednou rukou zachytím Adama, aby som nespadla. Hneď zareaguje a objíme ma okolo pása. Topánky sú mi trochu veľké, ale to vôbec nevadí. Som vďačná, že ich priniesol.

„Nič lepšie mi nenapadlo,“ mykne plecom. „No aj tak mala vypnutý mobil. Tieto sú Anetine.“

Prekvapene naňho pozriem. „Netušila som, že má aj obuv bez minimálne pätnásťcentimetrových opätkov.“

Aneta je Adamova staršia sestra. Zmyslom jej života je móda. Krátke sukne, vysoké štetle, kožušínové bolerá. A kabelky. Tých má nespočetné množstvo. Adam mi ich neraz ukazoval, aby som uverila, že má totálne šibnutú sestru a že určite jedného z nich v pôrodnici vymenili, lebo neverí, že sú z rovnakého súboru génov. Môže však popierať ich pokrvné puto akokoľvek, svoju sestru nezaprie. Podobajú sa na seba ako vajce vajcu.

„Ani ja,“ zagúľa očami. „Prekutral som polku skrine, kým som ich našiel. Pripadali mi ako najmenšie zlo.“

„Zabije ťa, keď zistí, že si sa jej hral vo veciach.“

„Zvalím to na paranormálne javy.“

„Chceš jej nahovoriť, že u vás straší a nejaký duch sa usídlil medzi oblečením?“

„Nie. Poviem, že jej stratená morálka chcela na seba upozorniť, a preto sa pokúsila zlikvidovať tie príšerné handry, do ktorých sa navlieka. Mimochodom, dnes som sa do teba skoro zabuchol, keď si sa predviedla,“ kývne hlavou smerom k pódiu a do vlasov mi vtisne rýchly nevinný bozk.

„Neblázní! Snáď si nemyslíš, že by som potom písala básničky sama sebe,“ zažartujem, vykrútim sa z jeho objatia a vyberiem sa k baru. „Dáš si niečo?“ zvolám cez plece, aj keď mi je odpoveď už dopredu jasná. Adam pije vždy iba čistú vodu. Neperlivú. Nechladenú. Ostatní si z neho za to často uťahujú, že je ako dojča.

„Há dve ó bez cé ó dve!“ zakričí s rukami pri ústach, aby som ho počula.

Cestou k baru prehodím pár slov s Nikolou, našou basgitaristkou. Spýta sa ma, čo je nové doma a či prídem zajtra na skúšku. Odvetím jej neurčito. Sama neviem, čo bude. Pravdepodobne mám obrovský problém, lebo som ušla, čo už rodičia určite zistili, pretože mama ma chodí do izby kontrolovať v pravidelných intervaloch. Asi sa bojí, aby som niečo nevyviedla. Hrozím sa, že ju tá úzkostlivosť neprejde ani do mojej päťdesiatky.

Pri predstave, čo ma čaká po príchode domov, mi stiahne žalúdok. Snažím sa však na to nemyslieť a užívať si prítomnosť.

Od barmana si vypýtam vodu a kofolu a vrátim sa k Adamovi. Ten sa medzitým pripojil k svojim spolužiakom, ktorých poznám iba z videnia. Od jedného z nich si vyslúžim pochvalu, vraj si myslel, že husle patria iba do filharmónie alebo folklóru. Zasmejem sa a v duchu si pomyslím, že je skvelé robiť takúto osvetu.

Prezerám si ľudí naokolo, veselo debatujem s chalanmi o dôležitosti hudby, o abstraktných obrazoch, čo visia na stenách

po celom obvode klubu, o Adamovej najnovšej frajerke, ktorá sa tu mala tiež ukázať, no zatiaľ neprišla, o Maji, na ktorú sa až príliš nápadne stále vypytuje Trinástka, jeden z Adamových spolužiakov – túto prezývku si vyslúžil vďaka svojmu číslu vo futbalovom mužstve –, a potláčam nepríjemný pocit prameniáci z môjho úteku. Či sa mi to páči, alebo nie, v kútiku duše som predsa len tak trochu sraľo a obávam sa prednášky, čo ma doma bezpochyby neminie.

Zrazu zbadám Braňa, štvrtáka z našej školy, na ktorom idem už roky nechať oči, postávať s pohárom v ruke pri veľkom červenom obraze znázorňujúcom čosi ako sopku. Oddeluje nás dynamický dav, no aj napriek všetkým deckám, ktoré chodia sem a tam a ustavične sa hýbu, sa nám na chvíľu stretnú pohľady. V bruchu sa mi rozleje pálava a v tej chvíli už naisto viem, že nech by ma čakalo doma hoci aj peklo, oplatilo sa mi riskovať. Nielen pre pocit, ktorý prežívam pri hraní, ale aj preto, že tu je a videl ma s husľami. Sú totiž to jediné, čím sa môžem vo svojom živote pochváliť. Srdečne sa naňho usmejem. Ani neviem, kde som zozbierala toľkú odvalu, pretože pri náhodných stretnutiach na chodbách školy si ma nikdy nevšimá. Až teraz prejavil záujem!

Nakloní hlavu a úsmev mi opätuje. Zdvihne pohár a na diaľku si so mnou štrngne. Horím radosťou. A potom... Potom pribehne Maja. Práve vo chvíli, keď sa mi zdá, že sa Braňo chystá vykročiť ku mne, vytrhne ma z omamného pocitu jej udychčané zahučanie, aby som sa rýchlo vyparila.

„Kód nasraný rodič,“ veľavravne na mňa zagúľa očami.

Hodím na Adama zúfalý pohľad, Maji poďakujem, na sekundu pozriem ešte na štvrtáka a narýchlo vymýšľam únikový plán. Skontrolujem situáciu pri vchode. Otec práve prešiel popri bare a ísť k dverám by znamenalo prejsť okolo neho. Do žíl sa mi primiesi panika. Posledné, po čom túžim, je byť konfrontovaná priamo tam, pred všetkými.

Jediná možnosť, ako zmiznúť bez hanby, je tá najtrápnejšia. Bez váhania sa rozbehnem k pódiumu, schmatnem husle, pričom na puzdro ani nepomyslím, lebo na ten neostáva čas, a zamierim na záchody.

Nepredpokladala som, že ma otec nájde tak rýchlo. Vlastne, nepredpokladala som, že ma vôbec nájde. Dúfala som, že v tom lepšom prípade si ma počká doma a v tom horšom bude blúdiť mestom a hľadať na nesprávnych miestach. Preklučujem pomedzi dievčatá stojace v rade na záchod, pričom sa mi ujde niekoľko nasrdených poznámok o mojej drzosti, vletím dnu, a keď sa uvoľní kabínka pri okne, bez zaváhania do nej vlezem. Vyhupnem sa na múrik, otvorím okno, pretiahnem sa ním a vyskočím von. Útek cez okná sa stáva už mojou neoddeliteľnou súčasťou, preletí mi hlavou, keď dopadnem na zem. Len-len že nezničím husle, no v poslednej sekunde zabránim ich nárazu o múr.

Vzadu za klubom je tma a pusto. Zadná časť dvora slúži iba personálu a ako skladisko harabúrd. Oprášim sa, pritisnem si husle tuho k telu a uháňam domov. Ak tam stihnem byť skôr

ako otec, je šanca, že sa mi podarí zaliezť rýchlo do postele a aspoň zvyšok noci stráviť v pokoji.

Adam ma nenechá v štichu ani tentoraz. Správne odhadne moju únikovú trasu a po pár minútach ma vezme na bicykel.

„Stretol si sa s ním? Pýtal sa ťa niečo?“ zasypem ho otázkami. S mojím otcom sa pozná už dlho, a ak by ho tu našiel, bezpochyby by Adama podrobil krížovému výsluchu.

„Nie. Podarilo sa mi bezpečne sa mu vyhnúť. Jedna z výhod prepchatého priestoru je možnosť úplne sa stratiť z dohľadu predátora.“

Zachichoce sa.

„Keď ma bude mučiť ďalšou nekonečnou prednáškou o nezodpovednosti, nezrelosti, lajdáctve a hlúposti, predstavím si ho s ostrými rezákmi a pazúrami.“

„Ako požierač radosti by mal mať skôr veľký chlpatý sosák, ktorým sa prisaje k tvojim ušiam a cez mozog ti vycicia všetku životnú silu,“ podotkne. „To sedí,“ prikývne, otočím sa a krátko sa mu pozriem do očí. Jeho pohľad je mäkký a teplý. Karameľový, ako zvyknem hovoriť, keďže má hnedé dúhovky. „Díkes, Adam,“ pípne s jemným úsmevom.

„Za čo? Za moju dokonalú predstavu o otcovi predátorovi?“

„Za všetko!“ A hlavne za naše bezbrehé priateľstvo, dodám v duchu.

Po príchode domov opatrne stlačím kľučku na vchodových dverách. Zamknuté. Rovnako neprístupné ako zavreté okno. Och! Konfrontácia ma predsa len neminie. Jediné pozitívum je prázdne parkovacie miesto vo dvore, z čoho vyplýva, že po mne otec ešte stále pátra.

S malou dušičkou zaklopem. Všetka moja odvaha je razom fuč, pretože viem, že keď sa pozriem na mamu, jej tvár bude plná výčitiek a sklamaní z nevydarenej dcéry, ktorá mala práve teraz ležať v posteli, a nie túlať sa po baroch a hrať s rockovou kapelou. Vysnívala si, že budem vzorná študentka s úhľadným výzorom aj spôsobmi. Nemôžem za to, že som na míle vzdialená jej predstavám a uhladenosť nepatrí medzi moje prednosti.

Keď sa rozletia dvere, je to presne tak, ako som očakávala. Stačí, že sa na mňa mlčky pozrie. Nemusí vysloviť ani jedno jediné slovo a hneď sa cítim pod psa. Prehltnem trpkú slinu, vjdem do chodby a vyzujem sa.

„Otec ťa išiel hľadať, tak padaj do postele, nech sa mu vyhneš, keď sa vráti,“ povie potichu, no z hlasu jej trčí hnev. „Ráno si to vydiskutujeme.“

Prikývnem a radšej jej zmiznem z dohľadu. Aj keď si nerozumieme a nájst' spoločnú reč je občas nemožné, stále je pre mňa autoritou, ktorú nechcem viac dráždiť vysvetľovaním. Beztak by to nemalo zmysel. Nikdy nemá. Mama s otcom odmietajú počúvať, keď im hovorím o veciach, ktoré sú pre mňa dôležité, lebo si zostavili vlastný rebríček priorit a iba na ňom záleží. Nie na tom, čo chcem a za čím mi piští srdce.

Zvlečiem zo seba čierne rifle a košelu rovnakej farby, prevedším ich cez stoličku a nasúkam sa do dlhého trička na spanie. Husle skryjem do skrine pre prípad, že by si chcel otec vybiť zlosť na dôvode môjho úteku. Neosprchovaná zaleziem do postele a pod paplónom premýšľam, kde sa v logistickom centre bocianov stala chyba. Možno došlo k zámene adries a skončila som v nesprávnej kolíske.

Naši nevedia stráviť moje nadšenie pre hudbu, pretože umelcov berú ako ľudí, ktorí sa nedokážu inak uplatniť, a najradšej by za mňa rozhodovali vo všetkom. Vo výbere školy, kníh, priateľov... Búriť sa a utekať je jediný spôsob, ako si môžem presadiť svoje, len vďaka tomu sa mi darí vyhýbať strmému pádu do ubíjajúcej všednosti. Často sa dusím nedostatkom slobody a tá je pre mňa dôležitá ako kyslík. Keď ju strácam, strácam seba.

Hoci viem, kde pramení presvedčenie rodičov, že zodpovednosť za výchovu sa rovná riadeniu môjho života, odmietam sa s ním stotožniť. Prijatá putá, ktoré nasadzujú mojej každodennosti, by znamenalo stať sa niekým iným. Bezduchým odľudom.

A najhoršie je, že ani to by nezmiernilo ich smútok za Saškou, mojou staršou sestrou, či nezmazalo pocit zlyhania, ktorý sa pretavil do prísnosti a ktorým presiakli ich dni. Človeka človekom proste nenahradíme. Stratu nezmierni už nič. Ani ja. Ani keby som sa správala vzorne a bezchybne, nestíšia sa ich výčitky a nehasí spaľujúci strach.

Paradox je, že v snahe zachrániť, čo ostalo, všetko iba zhoršujú, a ja neviem, ako im to vysvetliť.

Musíš sa zmeniť

Len čo ráno vyleziem z izby, čaká ma slúbená prednáška.

„Ako si sa vyspala, Timea?“ zakričí na mňa otec, keď sa domom ozve hlasné zavrzganie mojich dverí. Upodozrievam ich, že sa spolčili s mojimi rodičmi a spravili to náročky. Komplot level milión.

„Dobre,“ pípnem a snažím sa prebehnúť chodbou, skôr ako sa v nej zjaví on.

„Ja nie.“ Vyjde z obývačky a postaví sa mi do cesty. Občas je rýchly ako blesk. „Ak si mala v pláne spraviť zo mňa somára, ktorý ťa bude v noci hľadať po celom meste, podarilo sa ti to na výbornú.“

Zrak mi ešte stále zahmlieva únava, no i tak mi neunikne jeho bojovný postoj. Ruky vbok, nohy mierne rozkročené, brada vystrčená dopredu. Cúvnem o krok dozadu. Čo ak by sa predsa len zmenil na netvora so sosákom?

„Prepáč,“ vyderiem zo seba.

„Ešte raz utečieš, prisahám, že ťa už nebudem hľadať. Vymením zámok a choď si, kam chceš. Nemienim ti donekonečna tolerovať takéto správanie.“

Klame. A ako! Nikdy by to nespravil. Nikdy by ma nenechal len tak napospas osudu. Zožralo by ho svedomie.

Zhrbím sa a zahľadím sa do zeme, aby mi z očí nevyčítal, čo si myslím.

„Kým bývaš pod mojou strechou...“

„Máš hotové raňajky,“ z kuchyne nečakane vykukne mama a všetkým nám je jasné, že sa snaží preťať dusno. „Spravila som palacinky s džemom,“ dodá. Z jej tónu trčí odmeranosť, no i tak viem, že najväčší nával hnevu ju už prešiel, čo sa o otcovi nedá povedať.

Využijem situáciu a pokúsim sa okolo neho preklízať do kúpeľne, no márne. Postaví sa mi do cesty a pokračuje vo výčitkách.

„Ešte sme neskončili, ak si si nevšimla. Nechápem, čo si to vlastne dokazuješ,“ nakloní sa ku mne a zabodne mi do tváre prísny pohľad. „Dobre vieš, že tieto tvoje úteky nikam nevedú a všetko tým iba zhoršuješ.“

„Nič,“ pípnem a bojím sa, že žiadna odpoveď nebude dostatočne dobrá. „Nič si nedokazujem.“

„Ak sa chceš vyťahovať pred kamošmi...“

„Nechcem.“

„Aký to teda malo zmysel?“ zdôrazňuje každé slovo a kričí, ako keby som bola hluchá a nestála od neho sotva pár centimetrov. „Naozaj si iba potrebovala mame nahnať strach a zo mňa urobiť kolosálneho blbca?“ sype otázku za otázkou a ja už dopredu viem, že ho moje vysvetlenie nezaujímá. Aj bez neho si urobil o celej veci vlastný názor a môj útek zaškatuľkoval ako provokáciu.

„Nedali ste mi na výber. Zamkli ste ma ako zločinca,“ odvetím, pričom mi jednotlivé hlásky ledva lezú z úst.

„Inak to s tebou nejde. Nútiš nás k tomu. Keby sa dalo s tebou jednať rozumne...“

„Ale veď vy ma nikdy nepočúvate.“

„Máme s matkou za teba zodpovednosť. Keď sa nevieš vprašať do kože, spravíme to za teba. Dáme si s tebou rady, či sa ti to páči, alebo nie.“

Blablabla, drmolím v duchu, len aby som prehlušila jeho hlas. Nechce sa mi zasa počúvať, aká som nemožná. Toho som sa už napočúvala dosť. Vlastne sa mi občas zdá, že sa mu darí presvedčiť ma, že nestojím za nič.

„Namiesto toho, aby som sa po náročnom týždni poriadne vyspal a aby sme si s mamou dopriali trochu nerušeného oddychu, musel som lietieť na aute krížom-krážom a...“

„Nemusel. Aj tak som bola v posteli už pred polnocou,“ oponujem, akoby to mohlo pomôcť. Bezradne si pretrnem tvár a pokúšam sa potlačiť bolestivé pulzovanie za očami, ktoré sa objaví takmer vždy, keď sa ocitnem zoči-voči otcovi. Ešte aj moje telo sa búri proti tomu, čo hovorí.

„To nič nemení na fakte, že sme sa o teba báli.“

„Báli ste sa o seba. Zožralo by vás svedomie, keby sa mi niečo stalo.“ Prineskoro si uvedomím, ako som tými slovami prestrelila. Otec zatne zuby a mama sa stiahne nazad do kuchyne.

„Si neuveriteľne bezcitná,“ šepne a jeho tvárou preletí roky potláčaný smútok. Oči mu potemnejú, pery stisne pevne k sebe,

červeň vystúpi do líc. Prekríži si ruky na prsiach a prenesie váhu z nohy na nohu.

Zamrzia ma slová, čo mi tak ľahkovážne vyleteli z úst. Bola to odo mňa čistá podpäsovka a tú si otec nezaslúži. Aj napriek všetkému, čo si o ňom myslím a čo si myslí on o mne, viem, že jeho úmysly sú čisté, že za všetkými tvrdými slovami sa ukrýva rodičovská láska, ktorú nevie inak vyjadriť.

„Prepáč,“ vysúkam zo seba ospravedlnenie a tentoraz ho myslím úprimne.

Pozrie na mňa a premýšľa. Asi o tom, ako príšerne pohnojil moju výchovu a ako ho sklamávam všetkým, čo robím a hovorím. Cítim sa odrazu úplne malá a najradšej by som zaliezla do myšacej diery.

„Chod' si z tváre zmyť to svinstvo a príď sa najesť,“ povie po chvíli, obide ma a stratí sa v kuchyni.

Bez protestu ho počúvnem. Zamknem za sebou, niekoľko minút iba zhlboka dýcham a pokúšam sa nadobudnúť stratenú rovnováhu... teda to, čo z nej za posledné roky zostalo, a potom sa mimovoľne zahľadím do zrkadla, ktoré visí na stene a neodbytné priťahuje môj pohľad. Maskara sa mi v noci rozmazala a pod očami mi urobila nepekne flaky. Otec nemá rád, keď sa maľujem, no bez mejkapu vyzerám ako mátoha bez farby. Príliš bledá. Celý môj život by bol nevýrazný, keby som rodičov vo všetkom poslúchala. Žila by som len na pol doby. Neúplne a *trascinando*, pretože len čo popustím uzdu svojim túžbam, rodičia stoja nado mnou ako stráž pripravená zasiahnuť.

Cez dvere ku mne prenikajú ich hlasy, pustím preto vodu a vlezím pod jej prúd, aby som ich prehlušila. Snažím sa vytesniť pocit viny a chvíľu sa mi to aj darí, no len čo sa dosprchujem, mama zaklope na dvere a požiada ma, aby som ju vpustila. Omotám okolo seba osušku a otvorím. Sadne si na kraj vane a zadáva sa na mňa. Sleduje, ako si češem mokré vlasy a bojujem so zamotanými prameňmi.

„Pod' sem,“ potľapká vedľa seba. Znie zmierlivo a vo mne skrsne nádej, že sa ma predsa len pokúsi pochopiť a uvedomí si, že včerajší útek nebol ničím iným ako aktom zúfalstva. „Pomôžem ti s tým,“ navrhne.

Podám jej kefu a prisadnem si.

„Nemôžeš byť stále taká, Timi,“ prihovori sa mi. „Dobre vieš, že chceme pre teba iba to najlepšie. Keby nám na tebe nezáležalo, nechali by sme ťa túlať sa a robiť si, čo sa ti zachce.“

„Nebola som sa túlať,“ zašomrem. „Snažila som sa ti povedať, kam a prečo chcem ísť, ale ty si ma nepočúvala. Nemohla som sa vykašľať na baby.“

„Odkedy si sa pridala do tej kapely, je to s tebou ťažké. Kamaráti ťa kazia, nie sú pre teba dobrá partia.“

„Veď ich ani nepoznáš,“ oponujem a mimovoľne pritom zvýšim hlas. Rozčuľuje ma mamino odsudzovanie ľudí, ktorých v živote nevidela. Neznášam tie jej predsudky. Kto sa ku mne čo i len priblíži, toho automaticky zaškatuľkuje ako problémového. Nedokážem pochopiť, kde sa v nej berie toľká nadradenosť.

„Nepotrebujem ich poznať. Stačí, že vidím, čo robia s tebou.“

„Spravili by pre mňa aj nemožné. A ja pre nich tiež,“ pokračujem v obhajobe.

„To vidím. Si ešte veľmi naivná. Nevieš rozlíšiť, čo je v živote podstatné.“

„A ty áno? Stále si myslíte, ty aj otec, že viete lepšie ako ja, čo je pre mňa dobré.“

„Máme skúsenosti. Vyznám sa v ľuďoch.“

„Hlavne v tých, ktorých ani nepoznáš, pravda?“

„Nebud' drzá!“

„Nie som. Hovorím iba to, čo si myslím.“

„Nechcem, aby si si nabila nos.“

„Tak by som si ho nabila. A čo? Veď by sa zahojil. Ak ma zavriete na sto zámkov, k ničomu to nepovedie. Prečo nechceš pochopiť, že aj ja mám svoj život?“

„Lebo som tvoja matka a tvoja bezpečnosť je pre mňa prvoradá. Musím ťa chrániť.“

„Pred čím akože?!“

„Pred...“ na sekundu sa odmlčí. „Pred všetkým.“

„Čistý alibizmus,“ zahundrem takmer nečujne. „Bola som si s babami iba zahrať, nič viac. Veď vieš, čo pre mňa znamená hudba. Nechodím drogovať alebo sa kur...“

„Váž slová!“ skočí mi do reči. „Ustavične porušuješ pravidlá a zhoršila si sa v škole,“ prudko potiahne kefou a takmer mi vytrhne chumáč vlasov. Príšerne to zabolí.

„Snažím sa. Dobre, mami? Snažím! Adam mi dokonca dáva

z matiky doučko. Nemôžem za to, že mi to s číslami nejde. Vku-
se ma trestáte za niečo, čo nerobím náročky.“

„Ani si náročky neutiekla aj napriek tomu, že máš domáce
väzenie, že?“

„Keby sa s vami dalo dohodnúť, nemusela som.“ Otočím sa
a pozriem jej do očí. Ešte stále dúfam, že si konečne aspoň ona
uvedomí, že hranice sú síce fajn, ale ak sa to s nimi preháňa,
môžu mať za následok úplnú skazu človeka. „Zavrieť ma doma
len preto, že mi nejdú počty, je... je... neľudské.“

„Niekedy sa mi zdá, že baviť sa s tebou je ako hádzať hrach
na stenu,“ vzdychne a mne je jasné, aké márne bolo moje vy-
svetľovanie. Nechápe ma, lebo ma pochopiť nechce. Akoby zá-
merne stavala okolo seba ochranný štít, ktorý odráža všetku
moju snahu.

„Tak sa neunúvaj!“ Vytrhnem jej kefu z ruky. „Dočeseš sa
sama. Pokojne choď za otcom a spoločne lamentujte, aké nevy-
chovateľné a nevydarené decko vám ostalo.“

„Niekedy už naozaj neviem, čo s tebou,“ pokrúti hlavou,
odíde a zanechá v mojej duši prievan.

Keby som vedela žiť lepšie, robila by som to. No čo to zname-
ná? Čo robí život lepším a hodnotnejším? Poslúchanie? Pokora?
Sebazaprenie? Potlačenie všetkého, čo ma robí šťastnou? Pre-
tvárka? Hra na spokojnú rodinu? Na dokonalú dcéru? Dobré
známky? Pekné oblečenie?

Nepoznám odpoveď. Rodičia ma práve túto zásadnú vec ne-
naučili.

Viem len to, že bez hudby by bol môj život prázdny ako nádobu, ktorú niekto úplne vysal. Uchla by som. Uhynula. Stala sa vyhasnutou pochodňou či husľami bez strún a sláku.

Nešťastne sa poutieram, oblečiem si župan a odpracem sa do svojej izby. Na raňajky nemám absolútne chuť. Nemohla by som sedieť za stolom spolu s rodičmi a necítiť sa pritom hlúpo. Určite by sa mi pocity premietli do tváre, slov i činov. Nič mi totiž nie je odpornejšie ako pretváarka.

Poobede sa venujem matike. Pokúšam sa vyriešiť zložitú rovnicu, no nedarí sa mi. Dokola ju počítam a predstavujem si, že od toho závisí budúcnosť ľudstva a ak neprídem k výsledku, všetci do jedného zahynieme, no je to zbytočné. Môj mozog odmieta spolupracovať. Ustavične mi predhadzuje myšlienky, ktoré sa točia okolo včerajšieho koncertu a štvrtáka, na ktorého letmý úsmev neviem zabudnúť. Stoj čo stoj sa mi drží pred očami ako krásny hologram.

Keby som mala mobil, zavolala by som Adamovi. On by mi určite pomohol a vyrátal rovnicu na počkanie. Alebo keby naši aspoň zapli wifinu! Vydierajú ma všetkým. Mobilom, internetom, kamarátmi, hudbou...

Ostáva mi bezradne sedieť nad zošitom až do večera a donekonečna trápiť mozgové závitky. Najradšej by som vytiahla zo skrine husle a zahrála si. Je mi však jasné, že dráždiť hada

bosou nohou nemá zmysel. Tak iba v mysli ukladám prsty na struny a slákom kľžem sem a tam. V ušiach sa mi rozozvučia imaginárne tóny a takmer si nevšimnem, keď do izby vstúpi mama.

„Si tu?“

„Nie, na návšteve u kamošky,“ prevrátim oči.

Zažne svetlo a zastrie žalúzie. Napraví záclonu aj deku na posteli. Do police odloží knižky, ktoré mám rozčítané.

„S otcom sme sa o tebe rozprávali,“ nadhodí a začne mi spoza chrbta ťahať rifle. Do vreciek strčí ruku a skontroluje ich obsah. Zaujímalo by ma, čo si myslí, že tam nájde. Zvyšky tabaku, ktorý sa vysypal z cigarety? Zápalky? Drogy? Ukradnuté peniaze? Ach!

„Môžem hádať? Spoločnými silami ste dospeli k záveru, že nestojím za nič a mali by ste ma dať na adopciu,“ vytresnem a tvárim sa, že sa sústredím na výpočet rovnice. „Alebo mi chcete sprísniť trest a zakážete mi klipkať očami,“ pokúsim sa zavtipkovať, ale zbytočne. Mama ani len nehne brvou.

„Naša dôvera je naštrbená a budeš mať čo robiť, aby sme ti začali zasa veriť. Tvoje správanie sa musí otočiť o stoosemdesiat stupňov! Ak sa nezmeníš, naozaj budeme musieť byť ráznejší. Všetko závisí od teba, už si to uvedom.“

„Hm,“ vydám neurčitý zvuk. Najradšej by som si strčila prsty do uší, aby ma jej slová ešte viac neudupali, ale radšej to nespravím.

„Včera si prestrelila,“ pokračuje.

Nepozriem jej už viac do tváre, zanovito sa zahľadím do zošita a nahováram si, že aspoň tie hlúpe rovnice sa na mňa usmievajú.

„Hm. To som už počula.“

„Čo robíš?“ nahne sa mi ponad plece, aby dovidela na drobné číslice.

„Zachraňujem ľudstvo.“

„Čo?“

„Ale nič. Len sa snažím vypočítať domácu úlohu. Vieš mi s tým pomôcť? Nedokážem sa pohnúť z miesta a bodlo by mi, keby mi vedel niekto vysvetliť, ako ďalej. Bez mobilu a internetu sa ťažko hľadá pomoc.“

„Ukáž,“ chytí zošit do rúk a potichu počíta. „Asi nie,“ položí ho približne po minúte nazad. „Na toto nemám bunky.“

„Konečne viem, po kom som to zdedila,“ zamrmlam si popod nos, neubrániac sa sarkazmu.

„Zasa si drzá!“

„Pravda nie je drzá, pravda je len pravda.“

„Ja som už školu vychodila, nemusím si všetko pamätať. Mám predsa úplne inú kvalifikáciu.“ Odstúpi a vráti sa k lašovaniu po vreckách. Na rad prišla košeľa.

„Zavolám profesorovi Jedľovskému a dohodnem ti s ním doučovanie,“ povie po chvíli.

Prevrátim oči a sťažka povzdychnem. Neznášam profesora Jedľovského. Neznášam, keď mám s ním doučko. Je to tá najhoršia forma týrania môjho nematematického mozgu. Je presved-

čený, že aj z toho najväčšieho hlupáka dokáže urobiť výkonný počítačový program. A je nervózny, keď pri mne zlyháva. Vždy mi pripomenie, že mi dáva hodiny iba z láskavosti k mojim rodičom, a ja od neho zakaždým odchádzam ako vyžmýkaná handra.

„Obávam sa, že ďalšiu hodinu so mnou nezvládne a dostane infarkt. Som jeho nočnou morou, mami,“ vystrúham grimasu.

„Zbytočne preháňaš. Je naslovovzatý odborník a je zvyknutý na rôzne typy študentov.“

„Prednáša na univerzite. Aký je predpoklad, že sa tam dostanú ľudia, ktorí nezvládajú ani stredoškolské učivo?“

„Čudovala by si sa. Zajtra ráno mu zavolám a dohodnem ti aspoň jednu hodinu týždenne.“

Vystriem pred seba ruky a spojím zápästia.

„Radšej ma tu zviaž a pridaj týždeň domáceho väzenia,“ zakvívam.

„Dodebatované. Ale aby si nepovedala, že som bezcitná a nemám pre teba pochopenie, môžeme sa dohodnúť takto – ty si opravíš známky a ja ti dovoľím hrať v kapele. A ak to na vysvedčení vytiahneš z matematiky na jednotku, môžeme sa baviť o pravidelných priepustkách na koncert.“

Úplne sa scvrknem. Mission impossible. Dohrala som. Koniec s mojím fidlikovaním na koncertoch. Amen tma.

A vôbec, ktorá mama používa v tejto súvislosti slovo priepustka?

„Takže sme dohodnuté,“ nakloní sa a vtisne mi do vlasov bozk.

Len čo odíde z izby, zavriem zošit aj knihu a zvalím sa na posteľ. Pre dnešok to s počtami definitívne vzdávam.

V mysli mi vyskočí môj týždenný harmonogram. Celé dni mám dopredu nalinajkované. Nevieť si predstaviť, kam chce mama ešte strčiť doučko. Ale ona je Copperfield, ak treba, vyčaruje aj nemožné.

PONDELOK 7.00 budíček a raňajky, odchod do školy, 8.00 – 14.30 škola, 15.00 – 16.00 cviká z matiky, 16.30 príchod domov, čas na jedlo a krátky oddych, 17.45 – 18.30 anglina v jazykovke, 19.30 povinná, rodičmi kontrolovaná príprava do školy, 21.00 povolený spánok.

UTOROK 6.00 budíček, na raňajky zvyčajne o takom čase nemám chuť, 7.00 – 14.30 škola (nenávidím nultú hodinu trápneho strojopisu), 15.00 – 16.30 doučko z matiky v škole, 17.00 skúška kapely, na ktorú nemôžem ísť (debilné zákazy), a namiesto toho sa musím čo? Presne tak! Učiť. 19.15 tenis s otcom, ktorý často úspešne bojkotujem, 21.00 posteľ (koho zaujíma, či sa mi chce spať?).

STREDA 7.00 budíček a raňajky (aké prekvapivé), 8.00 – 13.35 vyučko (hurá, krátky deň v škole), 13.35 – 14.20 zašívanie sa v meste a čakanie na hodinu šprechovania (v nemčine som dobrá, ale mama chce, aby som bola ešte lepšia. Nevadí mi to.), 16.00 – 17.00 plávanie (Kto vlastne vymyslel, že tam mám chodiť? A prečo?), 18.30 – 21.00 príprava do školy, 21.05 – skapínam, plávanie mi dáva zabráť.

ŠTVRTOK 7.00 budíček, škola, blablabla... koho to má baviť? Neznášam stereotyp. Asi začnem blicovať.

PIATOK o tom istom. Naplánovaná každá minúta až do večera. Večer vykúpenie v podobe skúšky kapely (na ktorú zasa nepôjdem).

VÍKEND nuda na zdochnutie s rodičmi. Kedysi to bol čas radosti a behania po vonku. Teraz je to nutné zlo. Radšej nech už je pondelok.

Fasa život. Samá zábava! Môžem sa vôbec sťažovať?

Malý princ a iné drobné radosti

Jedinou výhodou domáceho väzenia bez prístupu na internet je kopa času na čítanie. Už som prečítala celú sériu o Anne zo zeleného domu, všetky kingovky, ktoré si otec poctivo zhromažďuje, a Malého princa v troch jazykoch. Najviac sa mi páči vo francúzštine, asi pre tie super ilustrácie.

Ak to pôjde takto ďalej, budem najsčítanejšou babou v celej Európe.

Adam si zo mňa utahuje, že som jeho písmenková princezná. Nepáči sa mi to, oveľa radšej som Stakatka. Ale čo už? Jemu odpustím všetko.

Najnovšie chodí večer čo večer neskoro po zotmení pred náš dom a potajomky sa dorozumievame posunkami, ktorým rozumieme len my dvaja. Rozveseľuje ma pantomímou a uteká ako o dušu, keď ho nachytá môj otec a kričí po ňom, aby sa pral, lebo mám povinnosti a nedovolí mi zabíjať čas hlúpostami.

Otec asi úplne stratil zmysel pre humor, lebo v poslednom čase sa takmer vôbec na ničom nesmeje. On aj mama zabudli, aké to je byť v mojom veku. Občas sa snažím predstaviť si ich mladých a šialene zaľúbených, ale nedarí sa mi. Mám ich zafixo-

vaných ako škrobených, životom zdeformovaných dospelákov, ktorí chcú mať všetko na poriadku. Spontánnosť a improvizáciu nepripúšťajú. Škoda, že v pachtení sa za dokonalosťou stratili seba aj všetky uletené sny, ktoré kedysi určite mali. Každý ich predsa má. Každý v hĺbke duše túži po niečom výnimočnom, šibnutom, špeciálnom. Alebo nie?

S Adamom ustavične o niečom fantazírujeme. On túži po dievčatách a ja po veľkom pódiu. Je vzrušujúce rozprávať sa o snoch. Skrášľujú nám život a robia realitu znesiteľnejšou. A ak sa aj nesplnia, nevadí. Podstatné je, že sú pre nás nádejou a motiváciou.

Niekedy si predstavujem, aké by bolo skvelé, kebyže sa jedného dňa zobudím a zistím, že zrazu chápem matematiku, že mi nerobia problém ani tie najkomplikovanejšie rovnice a písomky či odpovede zvládnem bez ťahákov. Potom by som možno mohla chodiť von ako všetci moji kamoši a rodičia by spokojne usúdili, že nie som až taká naničhodná lemra. Nebaví ma byť zavretá medzi štyrmi stenami a hru na husliach si iba predstavovať, lebo moje fidlikanie dráždi otcove nervy a trhá mu uši.

Adam mi kedysi navrhol, aby som to doma skúsila s klasičkou, lebo všetci škrobi ju počúvajú. Ak aj nie z nadšenia a lásky, tak pre efekt. Nemyslím si, že je to tak.

„Mala by si byť prefíkanejšia. Hlavou múr neprerazíš,“ zamudroval počas jedného z útekov, keď mi robil vítané garde.

„Povedal kto?“

„Kurie oko na mojej ľavej nohe. A kurie oká majú vždy pravdu.“

„Fuj! Si nechutný.“

„Nechutný a múdry.“

„Ako rádio.“

„Frekvenica ef em, stanica jeden. Mala by si vašich presvedčiť, že máš talent. Hrať trebárs Beethovenovu Ódu na veselosť...“

„Na radosť.“ opravila som ho.

„To je jedno. Na názve nezáleží. Jednoducho im hraj, čo by ich mohlo zaujať.“

„To by ma nebavilo.“

„Účel svätí prostriedky. Ak chceš, aby pochopili tvoju lásku k hudbe, tak ich hudbu nauč milovať.“

„Hovoríš, ako keby si nepoznal našich.“

„Práveže poznám, Stakatka. A vieš, čo v nich vidím?“

„Dvoch zatvrdnutých snobov?“

„Dvoch ľudí, ktorí stratili radosť.“

„To mi je novinka!“ frkla som sarkasticky.

„Buď tou, kto im ju vráti!“

„To malo predsa spraviť moje narodenie a každý úsmev, čo im venujem.“

„Niekedy je s tebou príšerne ťažká reč,“ povzdychol, prehral si vlasy a dal mi frčku do nosa. „Porozmýšľaj nad tým, čo ti hovorím. Ak veci nejdú priamo, mala by si ísť na ne okľukou. Buď prefíkaná a choď si za svojím!“

Jeho slová sa mi teraz točia v hlave ako kolotoč. Pomaly pripúšťam, že Adam mal možno pravdu. Hrať klasiku mi nevádi a, popravde, ak by som ju trénovala, zvýšila by som si šancu splniť si sen, no hnuší sa mi predstava, že to robím len preto, aby som sa niekomu pchala do zadku. I keď ide o našich. Nič mi nikdy neprekážalo viac ako podlizovanie sa.

Keď už neviem, čo so sebou, splietam plán ďalšieho úteku. V duchu vymýšľam najrôznejšie výhovorky, prečo ísť von.

Mamiii, ociiii! V telke práve hlásili stav núdze, máme sa evakuovať. Bežím hľadať protiatómový, protiraketový a protisrabský bunker.

Alebo: Volala mi Zuza, vieš, tá spolužiačka, od ktorej si požičiavam knihy o algebre. Súrne ich všetky potrebuje. Musím jej ich odnieť. Hneď teraz.

Prípadne: V dome máme myš! Celú armádu myší. Mama sa totiž myší bojí najviac na svete.

Napadajú mi samé blbosti. Chce to vymyslieť niečo nepriestrelné. Ale čo?

Naši majú oči na stopkách a uši ako radary. Nemám šancu dostať sa z domu len tak, pre nič za nič.

Som v koncoch.

Prečo len nechápu moju umeleckú dušu, ktorá sa potrebuje realizovať?

Večer, keď všetko stíchne a jediné, čo sa ozýva izbou, je šuchot strán, ako listujem v knihe, príde za mnou mama. Chodí potichu ako duch, od ľaku takmer vyskočím z kože, keď sa zrazu zjaví pri posteli v dlhej nočnej košeli.

„Ústretové gesto,“ natiahne ku mne ruku a podá mi mobil. „Ale pssst, nech o tom otec nevie. Nepáčilo by sa mu to,“ šepne a mrkne na mňa ako sprisahanec.

Bez váhania si ho strčím pod vankúš a vďačne sa na mamu usmejem. Jasám radosťou, no nechcem to s vonkajšími prejavmi radšej preháňať.

„Ber to ako odmenu za deň strávený nad príkladmi. Videla som, že sa snažíš.“ V tvári sa jej náhle objaví neha. Už dlho som ju nezazrela, akoby mamine črty nadobro stvrdli, preto ma táto zmena milo prekvapí a vleje mi do duše nádej na lepšie časy. Stačí mi tak málo a rúca sa vo mne všetko odhodlanie byť tvrdohlavou a búrlivou dcérou.

„Snažím,“ rýchlo prikývnem a cerím sa od ucha k uchu. Mať opäť mobil je pre mňa čosi ako dobytie Bastily.

„Využi ho rozumne. Zavolaj niekomu zo spolužiakov a poraď sa o domácej úlohe.“

„Určite,“ prikývnem. „Použijem ho iba na vyššie ciele.“

„Neopováž sa zašívať na internete!“

„Neboj sa. Dva prstíčky do nebička...“ zdvihnem ruku s vytrčeným ukazovákom a prostredníkom, aby som podtrhla svoje tvrdenie.

„Prestaň šaškovať, lebo si to rozmyslím! Až do odvolania bu-

deš mať obmedzený kredit, tak si ho šetri. Keby som neverila, že je to pre dobro tvojich školských výsledkov, nedala by som ti ho ani omylom.“

Práve teraz by som mame slúbila všetko. Mobil znamená spojenie so zvyškom sveta. Nebudem už tak príšerne odrezaná od kamošov. Hip, hip, hurá!

„A nezabudni, že od budúceho týždňa sa ti začne doučovanie,“ pripomenie mi, aby som náhodou nepodľahla ilúzii, že sa zmenila na dobrú vílu.

„Nezabudnem, nezabudnem,“ zdupľujem ako papagáj.

„Nesprav zasa nejakú chybu, Timea. To, ako sa k tebe s otcom budeme správať a či urobíme ďalšie ústupky, je len v твоjich rukách.“

Zasa prikývnm. Mama sa nečakane skloní a do vlasov mi vtisne rýchly bozk. Premýšľam, čo sa jej porobilo, či ju nevymenili mimozemšťania, ale keď mi začne naprávať plachtu, aby bola na posteli dokonale vystretá a bez jediného záhybu, je mi jasné, že je to stále ona, rovnako posadnutá dokonalou bezchybnosťou.

„Otec je na teba ešte stále príšerne nahnevaný,“ dodá. „Sklamalo ho, že si sa ani len nesnažila predstierať, že ľutuješ ten útek. Keby si sa aspoň netvárila, akoby ti patril celý svet a my sme ti v ňom zavadzali...“

Viem, že by som mala povedať, ako ma to neveriteľne mrzí a že mi nezavadzajú, že ich mám rada a trápia ma naše nezhody, no nemôžem. Pokúšam sa tie slová sformulovať na jazyku, no

vydrať ich zo seba je nad moje sily. Akoby mi jed tvrdohlavosti paralyzoval svaly a obral ma o schopnosť reči.

„Dúfal,“ pokračuje, „že pochopíš, aké je pre nás dôležité, aby si si nepokazila život. No ty len ustavične provokuješ.“

„Keď otca dráždi všetko,“ bezmocne myknem plecóm. „Niekedy sa mi zdá, že mu prekáža aj to, ako dýcham. Všetko by ste mi chceli nalinajkovať, mami,“ vypadne zo mňa. Snažím sa nevyčítať, iba vysvetliť. Dala by som hocičo, len aby ma pochopili.

„Je to pre tvoje dobro, už sme sa predsa o tom bavili.“

„Strata slobodného rozhodovania ešte nikomu neprospeľa,“ oponujem, aj keď začínam mať pocit, že sa opäť pohybujem po tenkom ľade a mala by som radšej zvolniť. Mimovoľne siahnem pod vankúš a stisnem mobil pre prípad, že mi ho opäť bude chcieť vziať.

„Jedného dňa aj sama uznáš, že hranice sú to najlepšie, čo sme ti mohli dať. Dobrú noc.“

Krátko mi pozrie do očí, zatvári sa neurčito, pričom po nehe v jej tvári už opäť niet ani stopy, a odíde.

Len čo zavrie za sebou dvere, pripojím sa na internet a napíšem Adamovi. Robím presne to, čo som sľúbila – využívam mobil na vyššie ciele. Na spojenie s kamošom. A čo môže byť viac ako priatelia?

Spíš?

Vyzerá to tak. Sám som zmätený, lebo sa mi asi práve sníva! Preňúrala si dom a našla zhabaný mobil?

Akt ústretovosti 😊

Čože?

Mama mi ho pred chvíľou vrátila. Vraj za odmenu, či čo.

Ha-ha, moje modlikanie padlo na úrodnú pôdu. Konal sa zázrak na počkanie!

Ty sa vieš modliť?

Že váhaš! A práve sa ukázalo, že efektívne. Potrebujem od teba básničku a rozmýšľal som, ako sa s tebou skontaktovať.

Pre koho tentoraz? Chceš zložiť Dane poklonu za vytrvalosť v sledovaní ťa a prehováraní, aby ste sa dali zasa dokopy? Zaslúžila by si ju.

Neblázni. Nechci ma zabiť. Pre Luciu.

Kto je Lucia? Poznám ju?

Nie. Stretol som ju len včera. Na burze vinylových platní.

Odkedy ťa berú elpéčka? :O

Neberú! Iba som zabíjal čas. Nemôžem byť stále na
vašej ulici a čakať, kedy po mne vyštartuje tvoj foter.
Behám už rýchlejšie ako Usain Bolt.

OMG, kto je Usain Bolt?

Držiteľ rekordu v behu na 100 metrov.

Tie tvoje rekordy! Zabudla som, že namiesto mozgu
máš Guinnessovu knihu :D Mimochodom, ak ti mám
napísať rýmovačku na mieru, prezraď mi niečo o tej
tvojej novej kráske, aby som sa mala čoho chytiť!

Má čierne vlasy, dlhé nohy – až po zem a ústa!

Všetci máme ústa :D Niektorí ich dokonca vieme aj
používať! To je prekvapko, že?

Musela by si ju vidieť. Tie jej, to ti je niečo!
Aj jazyk!

Čiže chceš ódu na francuzák?

Napíš, že som z nej mimo, že sa mi stavajú všetky chlpy,
keď si na ňu čo i len spomeniem...

:D to by už len bol kompliment. Okrem toho, nie som si
istá, či sú to práve chlpy, čo sa ti stavia.

Buď romantická!

Predstava zježeného Adama je naozaj čistá romantika :D

Ťapa!

.*

Ale teraz vážne, helpneš mi?

Pre teba všetko, veď vieš. Aspoň prídem na iné
myšlienky. Ustavične mi chodí po rozume matika
a kapela. Dve veci, od ktorých závisí moje šťastie.

Keď už sme pri tom... dopočul som sa, že Maja začala
za teba hľadať náhradu :/

Robíš si srandu???

Nerobím. Nikola mi to spomenula medzi rečou.